

V ě c: Ema R. v P. a pozůstalost po Karlu R. (adv. Dr. Kar. Schermer z Prahy) proti ministerstvu vnitra o vojenskou taxu rodičskou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 28. února 1927 předsala ospst-lce Emě R. rukou společnou a nerozdílnou s jejím, dnes již zemřelým manželem Karlem R., vojenskou taxu rodičskou za rok 1920 v částce 1732.50 Kč za syna Jana. Odvolání jmenovaných manželů bylo rozhodnutím zsp-é v Praze z 25. srpna 1927 zamítnuto. Další odvolání Emy R. a pozůstalosti po Karlu R. zamítl pak žal. úřad nař. rozhodnutím.

Stížnost do tohoto rozhodnutí namítá, že předpis § 2 zák. č. 231/24, podle něhož za roky 1920 a dřívější jsou vojenskou taxou povinni též bývalí domobrancí, kteří nebyli vůbec u odvodu, se vztahuje jen na takové domobrance, kteří se k odvodu nedostavili ze svého zavinění nebo pro náhodu je postihující, nikoli na domobrance, kteří se k odvodu dostaviti nemohli pro vyšší moc, jakou jest internace v cizině po dobu války.

Stížnost neuznal nss důvodnou.

Cit. ustanovení § 2 zák. č. 231/24, o jehož výklad jest spor, praví, že za roky 1920 a dřívější jest voj. taxu vyměřiti a předsati podle ustanovení zákonů, jež platily pro dotčená léta, a dodává, že voj. taxou jsou povinni též býv. domobrancí, kteří nebyli vůbec u odvodu, a to počínajíc rokem, kdy končí 24. rok věku.

Toto zákonné ustanovení podrobuje tedy voj. taxe za roky 1920 a dřívější býv. domobranci, kteří u odvodu v ů b e c n e b y l i, zcela všeobecně, nečiníc rozdílu mezi příčinami, pro něž dotyční domobrancí u odvodu nebyli. Jest proto pro povinnost těchto domobranců k voj. taxe zcela nerozhodno, zda se k odvodu dostaviti mohli či nemohli a byla-li tato nemožnost přivoděna vlastním zaviněním nebo náhodou, — jak se stížnost vyjadřuje — je postihující či vi majore. Rozhoduje jedině prostý fakt, že domobrancí ti u odvodu nebyli.

Hájí-li stížnost názor opačný, jest stanovisko její mylné, a stížnost sama pak bezdůvodná.

Č. 8808.

Stavební právo (Mukačevo). — Řízení správní: Příkaz udělený stav. úřadem majiteli pozemku, aby svůj pozemek oplo-til, podléhá instančnímu pořadu stanovenému v § 11 stav. statutu města Mukačeva z roku 1907.

(Nález ze dne 11. října 1930 č. 15.565.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 6288/27.

V ě c: Vojtěch N. v M. proti župnímu úřadu v Mukačevě o oplocení pozemku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním de pres. 29. listopadu 1927 oznámil soused st-lův, Israel N., městskému notářskému úřadu v Mukačevě, že se st-l

zdráhá oplotiti svůj pozemek na straně sousedící s pozemkem N.-ovým, pročež žádá, aby bylo st-li oplocení uloženo. Rozhodnutím z 29. prosince 1927 vyslovil měst. not. úřad, že na základě § 48 stav. řádu města Mukačeva zavazuje st-le, aby svůj pozemek s levé strany do 30 dnů řádně oplotil. St-lovo odvolání z tohoto rozhodnutí zamítl župní úřad v Mukačevě nař. rozhodnutím, poznamenav, že proti jeho rozhodnutí není podle § 2 zák. čl. XX:1901 opravného prostředku.

Maje rozhodovati o stížnosti do tohoto rozhodnutí musil nss vzhledem k předpisu § 5 zák. o ss zkoumati předem, zda rozhodnutí žal. úřadu jest rozhodnutím v instančním adm. postupu již nenaříkatelným. Po této stránce bylo uvažováno:

Věci, jež svou povahou spadají mezi věci stavební, upraveny jsou pro město Mukačevo stavebním statutem z 18. dubna 1907, schváleným rozhodnutím župana býv. župy beregsáské ze 4. března 1908. Podle § 11 lit. f) tohoto statutu rozhoduje o věcech stavebních v I. stolici měst. rada, v II. stolici správní výbor a ve III. stolici ministr vnitra. — Záležitost, jež je v daném případě předmětem sporu, spadá též pod ustanovení tohoto statutu, jak je to zřejmo z jeho ustanovení v § 48, který ukládá majitelům pozemků, dotýkajících se ulic, povinnost pozemky ty určitým způsobem ohraditi a kterého se také žal. úřad dovolává. Podle toho není však rozhodnutí župního úřadu, na nějž podle ustanovení § 3 vl. nař. č. 113/27 přešla působnost správního výboru, rozhodnutím v instančním postupu konečným, neboť rozhodnutí to podléhalo ještě instančnímu přezkoumání ministerstva. (Srov. nář. Boh. A 6288/27). Tento instanční postup není pak vyloučen ustanovením § 2 zák. čl. XX:1901, jehož se pro opačný názor dovolal žal. úřad, poněvadž ustanovení toto neplatí podle § 12 téhož zák. článku v případech, kde jest — jako právě také v daném případě — přípustna stížnost k nss.

Jevila by se tedy stížnost k nss podaná přímo do rozhodnutí župního úřadu nepřipustnou. Leč skutečnost, že st-l místo řádného opravného prostředku k min. vznesl stížnost k nss, zaviněna byla tím, že žal. úřad, vydávaje své rozhodnutí, připojil k němu poučení, podle něhož není proti jeho rozhodnutí opravného prostředku. Toto poučení jest, jak patrné z toho, co dříve řečeno, mylné, i nezbylo nss-u, než zrušiti pro ně nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 8809.

Mimořádná opatření poválečná.—Řízení správní:
Který úřad je příslušný požadovati dříví k nouzovým stavbám podle vl. nař. č. 516/20 a určití náhradu za ně?

(Nález ze dne 11. října 1930 č. 15.683.)

Prejudikatura: Boh. A 6887/27.

Věc: Městská obec Ch. proti ministerstvu obchodu a ministerstvu spravedlnosti o zabavení dříví a stanovení náhrady.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.